rahwas wõttis sest aiast weel suremat julgust ja tullid koggone ülle jõe keige omma sõa-wäe hulgadega. Leikusse kuul piddas se üllem Keneral teiste Keneralidega nou, kuida wisi nemmad waenlaste uhkust piddit tallitsema, ja se nou woeti, monned regimentid taplussele seädina. Warsti said need waenlased sedda ka teäda, ja tullid taplussele wälja ni sure hirmsa kissendamissega et taewas wasto kõltas ja nende rüütlitte-hulgad hakkasid jo puhte warra meie peäle jooksma. Essite olli se assi weel kahhe wahhel. Agga kui se taplus suremaks sai, käis meie suurte tükkide ja püssüde tulloke nenda kibbedaste ja wallusaste nende peäle, et nemmad piddid tagganema. Üks teine hulk püüdis teisest otsast jälle sisse tungida; agga meie leri seest lasti nende suurte tükkidega ni wägga wallusaste nende peäle, et nemmad hulgaliste mahhalangsid, ja monned Krenadiri regimentid jooksid püssüde pigidega keset nende wahhele, et nemmad ennam ei woind seista, waid piddid ruttuste jalgo lasma ja meile woimust jätma. Siis nemmad põgenesid jälle ülle jõe taggasi, ja kolm tuhhat surnud jäid neist taplusse paika mahha, ilma neid mis nemmad ennesega ärrawisid. Se olli se essimenne suur taplus ja woimus, mis meie sõa-wäggi waenlaste peäle sai. Kui se essimenne woitleminne Turki rahwale ei läinud korda, piddasid nemmad uut nou, weel teist korda teisest otsast sedda taplust uendada ja omma õnne katsta. Nende sullen peälik satis jo omma keigeparraia sõa wäe, mis temma arwates need keigewallusamad mehhed ollid, ja hirmsad sured tükkid, ülle jõe taggasi minnema ja omma leri üllesloma. Neid olli wiis-